

ACCIÓ MONÀRQUICA CATALANA

Maig, 1970

Essencialment, l'actual moment polític espanyol es defineix pel seu contingut de període constituent. Els esquemes nascuts de la guerra civil han perdut vigència i, en lloc seu, la societat espanyola ha d'estructurar-ne de nous, adients amb les seves necessitats reals. Això explica les contradiccions, cada vegada més patents, en el desenvolupament de la nostra esdevenença col·lectiva, derivades de la impossibilitat radical de comptabilitzar les pretensions de permanència inalterable d'una situació totalitària, amb les exigències de renovació que comporta una nova etapa històrica. Contradiccions o ambigüitats que, per altra banda, com que no se saben d'ésser resoltes amb un plantejament clar, s'on la causa directa de la inseguretat davant l'esdevenidor, arrelada en l'ànim dels espanyols conscients, per als quals la prolongació d'aquesta expectativa només pot ésser l'origen de greus mals futurs.

Davant la desaparició de Franco, factor determinant de la problemàtica del present, el que cal resoldre realment és l'elecció entre dues alternatives contraposades: o procedir a l'efectiva superació del "franquisme" per tal d'accedir a normes de convivència homogènies amb les vigents a l'Europa democràtica, acceptant les tensions d'una evolució en règim de societat oberta, o decidir-se per l'aïllament de la realitat comunitària i preferir l'estancament en una "peculiaritat" tancada i immobilista.

L'arrel del problema, per a tots aquells qui optin per la primera solució (a nosaltres, la segona ens sembla suïcida), rau en la determinació de com pot fer-se efectiva la superació del Règim, perquè qualsevol acció en aquest sentit, sense que sigui establert prèviament el motlle institucional adequat, creiem que fóra operar en va.

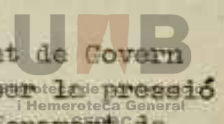
Examinem-ne les possibilitats concretes:

A.- Per l'evolució pròpia del sistema, desenvolupant-ne, en sentit "liberal", les normes constitucionals i flexibilitzant-ne l'aplicació dels principis ideològics: Aquest ha estat el mètode proposat pels distints col·laboracionismes, els resultats dels quals, això és clar, han estat fracassos rotunds, fins i tot en l'espectacular il·luzió que fou suscitada en torn de la Llei Orgànica de l'Estat. Davant qualsevol esperança d'evolució "des de dins", la dinàmica interna del Sistema ha imposat la indefugible realitat d'un procés de regressió cap a fórmules progressivament harmèniques i intransigents, destinades a preservar la intangibilitat del Règim darrera la Succesió.

B.- Aprofitant les circumstàncies produïdes per la designació d'un successor en la persona del príncep Joan-Carles: Sembla, en efecte, que algun sector creu en la possibilitat que, concretada la designació, Franco accedeixi - considerem els seus anys - a retirar-se a un segon pla, facilitant així l'acció "liberalitzadora" del nou equip governant. Però aquesta tesi presenta les falles següents, que la invaliden: primer, la realitat no confirma pas aquest apartament del "Caudillo", al contrari, la seva recent intervenció en relació amb les facultats normatives del Consell Nacional, indiquen la voluntat d'exercir els poders d'excepció fins a l'últim moment. En segon lloc, en el cas que deixés una part de les seves responsabilitats com a President del Govern, tot indica que la persona que el substituiria en elles (com de fet ja sembla que va succeït) seria l'actual vice-president Carrero, la mentalitat del qual no és gens oberta. Finalment, l'equip "homogeni" governamental, baldament digués altra cosa, cara a l'exterior, en la seva declaració programàtica inicial, és d'una neta ideologia reaccionària.

En la hipòtesi que s'obriria, desaparegut Franco, amb el Príncep en funcions de cap d'Estat, la situació, creiem, es mantindria sensiblement igual, si no empitjorava per les majors limitacions de Joan-Carles, que evidentment no gaudiria de les omnímodes facilitats que Franco ha tingut per a prendre decisions responsabilitzant-se davant d'ell mateix.

Les possibilitats que el Príncep pogués arribar a designar un President de Govern no "buitraguista", raonablement, vistos els condicionaments, són nul·les, per la pressió que exercirien les forces autoritàries, a les quals està lligat àdhuc pel fonament de la seva elecció, i en cas que estigués en el seu ànim, venent totes les resistències, de fer-ho, un equip així es trobaria en la mateixa situació d'incapacitat d'actuació

C.- Una opció independent del Règim, amb ~~les~~ possibilitats per a obrir camins d'obertura i que, al mateix temps, no suscités temors d'implicar un revisionisme revolucionari: La Monarquia que encarna i representa el Comte de Barcelona, únic instrument, a judici nostre, de què disposem tots els espanyols, de dreta i d'esquerra, per a propiciar una evolució pacífica, superant el "franquisme", que eviti un futur plantejament de divisió irreconciliable entre reaccionaris i progressistes.

Hi ha el dubte de si després del 22 de Juliol del 1969, el Comte de Barcelona ha renunciat a les seves responsabilitats de rei de "tots els espanyols", que va assumir com a successor d'Alfons XIII. Ens consta, tanmateix, que aquest dubte - explotat deliberadament per ~~per~~ sectors interessats - només té com a fonament el desconeixement del veritable pensament del Comte de Barcelona, clarament contingut en el text íntegre de la seva Declaració de 19 de Juliol passat, la pública difusió del qual va ésser prohibida pel Govern. En ella, Don Joan, es manifesta fermament fidel al concepte de Monarquia que sempre ha representat, alhora que expressa la seva voluntat que no pugui atribuir-se-li el paper de pretendent d'un mer interès personal, en discussió de drets amb el seu fill.

Recentment, l'1 d'abril del corrent, en resposta al document que un grup important de monàrquics catalans li envià amb motiu del 25è aniversari del Manifest del 1945, el Comte de Barcelona no solament confirmava expressament la interpretació que havíem donat a la seva darrera declaració, en el sentit que de cap manera no contenia cap recomanació d'abstenir-se de qualsevol activitat monàrquica contrària o al marge de l'elecció del Príncep com a successor de Franco, sinó que reafirmava la nostra posició dient-nos: "Mai no he pensat que haguessis de renunciar als ideals polítics que sempre heu defensat", i afegia, fidel a la seva permanent actitud, que havíem de fer tots els possibles "perquè prevalguin i predominin en la vida nacional".

És a dir - així ho interpretem - que el silenci del Comte de Barcelona (imposat, a més, per les condicions objectives de manca de garanties i de llibertats d'expressió) té per objecte d'evitar que, malèvolament, hom li atribueixi una simple ambició personal de pujar al Tron, quan el que persegueix, i mai no hi renunciarà, és que la Monarquia compleixi a Espanya la seva missió històrica.

Quan el Comte de Barcelona ens ~~am~~ cita expressament a perseverar en els nostres ideals - la Monarquia que ell encarna i representa - lògicament és perquè no ha renunciat ni pensa renunciar als seus deures.

D.- En darrera instància, en cas que fallés l'anterior possibilitat, el període constituent a què al·ludíem al començament, inevitablement es plantejarà en la dijuntiva d'un enfrontament polèmic entre dues interpretacions oposades d'Espanya, entre dos radicalismes.
